

Sahi Yetişmiş Miydim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Temmuz 2025

Suluk teninde güneşin, iklim umutları ağırlıyor. Tok sesinde özlemin, önemsiz detaylarla kaplı içi evrenin adeta.

Mavinin tonlarına vurgun doğa bir de peksimet tadında bir şarkıyı dillendirirken nereden geldiği meçhul o ses, tüm haşmetiyle doğurgan tınıları armağan ediyor Tanrı, seven kullarına.

Yedi verenlerden uzayıp gittiğim sessiz yüreğin mizacına en yatkın acıyı giyiniyorum ve soytarı bir sitemi buyur ediyorum kollarına düştüğüm ölüm denen mizacın devindiği hanelere kaydırıyorum gözlerimi. Elemin her tonu mevcut ve sevginin de doğasında kımıtlılara geçit veriyor şehrin ıslıkladığı gölgeler. Mevsime asla yakışmayan bir soğuk var dışarıda ve örtündüğüm mevsimin düğmelerini bir türlü ilikleyemiyorum.

Tabanlarımda akasyalar filan da açmıyor hani sadece yorgunluğun döküldüğü minik nidalar saklı ayaklarımın altındaki toprak çekerken içini, içerlediğim yalnızlığa büyük gelen bir hırka ile üşümüşlüğümlü gidermeye çalışıyorum.

Defolu yüzünde hüznün arylar soğuyor adeta sıcak bir yüreğin izi düşse de sessizlik her şeyi alt ediyor. Kaldırımlar bile insanların vurdumduymazlığından nasibini almış ve kimi yerde kaldırım taşları isyanını dile getirirken kimi yerde de derin çukurlar var.

Tanıyamıyorum şehri ve tanımadığım insanlara korkulu gözlerle bakıyorum ve tanımadığım sayısız bina yeni dikilmişçesine zemine üstüne üstük onlar da yeni olmanın verdiği hiciv ile pek bir solgun dış cephede somurtuk renkler olarak kendini sergiliyor sanki yeni doğmuş bir çocuk gibi aç ve susuz ve korkmuş.

İçimin izdiham nedeni belli ne de olsa içeride yattığım sekiz yıldan sonra yeniden dış dünyaya salıverilmenin verdiği o ürkünç tablo sirayet ediyor hezeyanlarıma.

Çok şey değişmiş belki de ben içeride kaldığım onca senenin ardından hala uyum sağlayacağımı düşünüyorum bir aldatmaca olduğunu bizzat kendime itiraf edemesem de.

Eli böğründe sokakların hatta ve hatta değişen sokak isimleri bir de aşırı kalabalıkmiş devasa şehir. Kuytularda gizlenmek istemime rest çekiyorum ne de olsa bir 'hoş geldin aramıza' diyen çıkacaktır ümidiyle koşar adımlarla baba evime gidiyorum.

Aynı bina demek ki kentsel dönüşümden henüz nasibini almamış.

Apartmanın ismi de aynı ve gözlerimle arıyorum soyadımı apartman zilinde yazılı isimler arasında.

Bingo!

Evlenmeden önceki soyadıma rast geleceğim ümidi mi beni yanılttı?

Hafiften gülümsüyorum ve kapıcı ziline basıyorum.megafondan gelecek sesi beklerken apartman kapısı açılıyor ve gayet şık giyimli bir beyle karşılaşıyorum.

Önceden hiç rast gelmediğimi bilsem bile acaba o beni tanır mı, edasıyla gülümsüyorum.

Gayet ciddi bir tavırla diyor gözlerini:

"Birine mi baktınız?"

Tanımadığı aşikar her ne kadar onun beni tanıyacağını düşünsem de lafa girişiyorum ansızın:

“Necati Beylere bakmıştım. Necati Uyanık ve ailesi. En üst katta oturan bir aile ve ben...”

Gerisini getirmiyorum ne de olsa bir açıklama yapmam pek bir anlam ifade etmeyecek.

Dudaklarını ısırıyor adam ve acımağı gözlerle bakıyor yeniden:

“Onlar taşınalı çok oldu hele ki Necati Beyin geçirdiğı kalp krizinden sonra ailecek gittiler bu apartmandan.”

“Ya, şimdi? Yani daireye kim taşındı?”

“Necati Beylerin kiracısı olarak ben oturuyorum o dairede. Nesi olursunuz ki?”

Hala onlara ulaşma ihtimalim var işte yine de çekinerek dile getirmekten imtina ettim kızları olduğunu söylemekten

“Bir tanıdık diyelim. Çok uzaktan bir akraba. Şey, sizde telefon numarası vardır değil mi Necati Beyin? İnanın ki çok makbule geçer.”

Adam pek de sıcak davranmıyor bana. Belli ki çekinmişti hele ki üstüm başım bu denli dökülürken...

“Sahi” dedi.

“Benim hayli acelem var. Üstelik numara evde telefon defterinde kayıtlı. Siz en iyisi sonra tekrar gelin. Şimdi yetişmem gereken bir toplantım var.”

Belli ki adam tırsmıştı benden. Keşke dövmelemlerimi kapatan bir kıyafet giyseydim diye, geçirdim içimden.

“Peki” dedim.

“Sonra yine geleceğim. Vaktinizi aldım. İyi günler.”

Ailemden yüz bulamamışken bir yabancından mı yüz bulacaktım?

Omuzlarımı silktim ve yürümeye başladım. Tatlı tatlı esiyordu rüzgar. Ne sıcak ne de soğuktu hava ya da ben ayırt edemiyordum dışarısının nasıl olduğunu. Dile kolay sekiz sene parmaklıklar arkasında kalmıştım.

Hepi topu tek valizim vardı ve en düzgün kıyafetim yine üstümdekiydi gerçi görünürde oldukça göze batıyordum ama.

Ne ummuştum ki? Tahliye olacağım gün ailemin gelip de beni karşılamasını mı? Ya da bir yabancının evini açıp da buyur edeceğini mi?

Soru sormayı içeri tıkladığım ilk gün bırakmıştım yine de sorular beynime kurşun misali yağmaya başlamıştı.

Demek ki; babam kalp krizi geçirmişti iyi de nereye gittiklerini insan bir bildirmez miydi içerideki kızlarına?

İşte saçmalamaya başlamıştım yine. Sen adam öldür sonra da insanlardan yakınlık bekle. Gerçi bunu ilk gün kabullenmiştim ama... yine de dilim varmıyordu ailem tarafından dışlanmayı kabul edip de hala nasıl oluyor da onlardan yüz bulacağımı sanıyordum ki?

Bir yerde oturup demli bir çay içmenin özlemi vardı içimde bu vesile ile biraz da insan içine karışmış olurdu gerçi beni tanıyan kim kalmıştı ki sağda solda? Aslında böylesi daha iyiydi en azından geçmişin hesabını vermezdim.

Sorular yüzünden afakanlar bassa da hala iç sesim konuşmaya devam ediyordu. Bir an aklıma gelip irkiliverdim olduğum yerde. Öyle ya, Çağla'yı uyur halde bırakmış ve öylece çıkmıştım otelden üstelik bir

not bile bırakmamıştım kızıma en azından otel görevlisine söyleyebilirdim de bir iki saat içinde geleceğimi hem böylece endişe etmezdi Çağla.

İçim içimi yiyordu işte. Ne hayallerle çıkmıştım dışarı. Bir torunlarını olduğunu henüz bilmeyen aileme sürpriz yapacaktım sözüm ona ve sözüm ona bana evin kapılarını açacaklardı.

Uyduruk bir ıslık çalmaya yeltendim bu sefer kötü kötü baktı etraftaki insanlar. Ne yani, bir katil olduğum o kadar mı belli oluyordu?

Sonuçta hak etmişti ölümü üstelik istemeyerek de... İsteyerek öldürmüştüm işte ve bunu bizzat dile getirmiştım duruşmada. Reşit olmadığım göz önünde bulundurularak bir de nefsi müdafaadan cezamda indirim yapılmıştı zaten ben hapse girdiğimde karnım burnumdaydı gerçi Çağla bile bilmiyordu öz babasının katili olduğumu zaten bilse bile bunu idrak edemezdi sonuçta yüzde yetmiş engelli doğmuştu. Ezan okunuyordu. Duyar duymaz içim ürperdi. Namaz kılmaya içeride başlamıştım üstelik eksik etmeden vakitleri ve asla da aksatmadan. İleride duran cenaze arabasına takıldı gözüm belli ki muhitten birisi ebediyete intikal etmişti. Ramazan ayı boyunca ailemle aksatmadan geldiğim semtin camiini görünce içimde bir huşu peyda oldu.

Yanaşmaya başladım ve o adamı gördüm. Hangi adam mı? Daha dakikalar evvel apartmanın kapısında karşılaştığım ve acelesi olduğunu söyleyen kiracı adam. O da beni gördü ve göz göze geldik. Arkasından gelen kadına döndü ve beni gösterdi.

Siyah bir baş örtüsü ve gözünde kocaman siyah gözlükler.

Aman Allah'ım, bir insan bu kadar mı değişebilirdi? İlk etapta zorlansam da kokusu geldi burnuma.

Annemdi karşıdan bana bakan ve kollarını açmış beni yanına çağırın.

Koşa koşa gittim. Allah'ın sevgili kuluydum işte. Onları gökte ararken yerde bulmuştum. Ya, babam neredeydi?

Sıkı sıkı sarıldım anneme. Kokusunu içime çektim; o da benimkini.

İkimiz de katıla katıla ağlıyorduk.

"Yetiştin" dedi annem.

Sahi, neye yetişmiştim ki? Üstelik kimin cenazeydi rast geldiğim?

Ciddi görümlü adam usulca yaklaştı yanıma:

"Üzgünüm. Bir anda söyleyemedim Necati Beyin cenazesine geç kaldığımı hele ki siz de bir yakını olduğunu söylediğinizde..."

Sahi, yetişmiş miydim?